

Eficiența unui blestem „în numele Domnului”

12 iulie 2004

Gili Cârstea

Că Dumnezeu pedepsește cu moartea, și încă „până la exterminare,” cum spune un profesor adventist, biserica este foarte convinsă. Și ar trebui să tremure în fața unei asemenea perspective, dar nu o face. Păcătoșii din Sion sunt la fel de păcătoși ca oricând; niciodată teama de pedeapsă nu a produs devoțiune autentică. Omenirea nu a avut încă șansa să vadă sfințenie sub amenințarea cu moartea, deși unii dintre savanții noștri speră încă să obțină rezultate dintr-un asemenea experiment.

Ar fi interesant să știm dacă ei cred cu aceeași convingere că Dumnezeu și blesteamă. Scriptura notează câteva episoade relevante, iar cel mai elocvent pare a fi cel cu Elisei și copiii obraznici. Omul lui Dumnezeu, după plecarea lui Ilie la cer, se îndrepta spre Betel, steaua idolatriei lui Israel, cetatea noii „spiritualității,” cu faimosul ei vițel de aur. Un grup de copii din cetate au început să se amuze de chelia lui Elisei, care, spune Scriptura, i-a blestemat „în numele Domnului.” Iar blestemul în numele Domnului a avut efecte imediate și devastatoare: Două ursoaice au ieșit din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi de copii.

Cum se blesteamă „în numele Domnului”? Mai important, cum blesteamă Dumnezeu? Așa cum se spune în Psalmii 10:7 despre cel rău, sau în 59:12? În cazul lui Elisei, blestemul a fost la fel de eficient ca o mitralieră. De unde a luat Elisei cursuri de blestemat dușmani, păcătoși sau oponenți teologici? Nu găsim așa ceva în Scriptură. Din contră, ea spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat 5:44). „Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blesteați” (Rom 12:14). Se pare că omul lui Dumnezeu nu avea habar de asemenea înalte precepte morale. El nu respecta nici măcar legea talionului, care cerea doar „ochi pentru ochi,” jignire pentru jignire, în cazul acesta. El a aplicat pedeapsa cu moartea prin sfâșiere pentru prostia unor copii iresponsabili, prost-crescuți și nerespectuoși.

Noi știm că Elisei nu avea o telecomandă pentru urși. Este clar că Dumnezeu a trimis urșii în misiunea lor crudă. Ce spune acest lucru despre caracterul lui Dumnezeu? Cum se aplică aici descoperirea impresionantă a caracterului Său prin Hristos, care S-a lăsat batjocorit fără să riposteze? Era Elisei mai profet decât Isus Hristos? Erau în joc interese majore, care să justifice un act de o asemenea cruzime, în totală opoziție cu legea iudaică, legea lui Dumnezeu? Este Tatăl nostru ceresc atât de irascibil, violent și capricios? Măcelărește El o mulțime de copii, la o vârstă când se fac tot felul de greșeli, lipsiți de discernământ, doar pentru că au râs de omul Lui?

Acestea sunt întrebări serioase, care nu pot fi evitate. Ele cer un răspuns pe măsura luminii despre neprihănirea lui Hristos care aduce vindecare sub aripile ei. A sosit timpul ca perdeaua să fie dată la o parte, iar episoadele acestea sângeroase din trecut să fie reevaluate în lumina care se revarsă de pe Calvar. Generația lui Elisei nu avea această lumină. Ei nu știau decât de frica unui Dumnezeu aspru, un judecător drept, un polițist integru. Toate evenimentele erau văzute a fi lucrarea lui Dumnezeu, făcut responsabil pentru toate nebuniile ce veneau doar din nelegiuirea oamenilor. El a acceptat cu blândețe această povară de acuzații aruncată în spatele Său. De dragul siguranței lor, a acceptat chiar ca ele să fie înregistrate în Cartea Sfântă ca fiind faptele Sale. Știa că va veni o zi când copiii Săi, privind cu atenție faptele unui Fiu al omului, vor căpăta o perspectivă mai glorioasă a mării controversate, vor pune aceste episoade în cadrul larg al luptei dintre bine și rău, reușind astfel să vadă mâna criminală ascunsă de faldurile istoriei, mâna care a semănat neghină pe ogrorul lui Dumnezeu chiar de la porțile Edenului.

Mâine vom reveni asupra acestui caz. Ca un experiment, încercați să puneți episodul cu urșii în contextul neprihănirii lui Hristos. Poate cazul acesta capătă o nouă semnificație, contribuind și el la eliberarea lui Dumnezeu de acuzațiile nefondate care I s-au adus.
